

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Ariminensi Concilio. Cap. XVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

Quibus respondet Imperator, altero pastore ciuitati non opus esse, quippe cum haberet vnum, qui ei posset prouidere. Etenim successum est Liberio à fideli quodam illius diacono, nomine Felice: qui tametsi fidem in concilio Nicæno expositam ipse seruauit integram, tamen cum illis, qui eandem labefactare studebant, liberè communicauit. Ac propterea nemo ex Romæ habitatoribus in ecclesiam, dū ille intus erat, ingredi voluit. Quam rem etiam mulieres Imperatori significarunt. Qua causâ sic inflectebatur Imperatoris animus, vt pastorem illum longe præstantissimum Romam redire, vtrosque communiter inter se ecclesiam illam regere iuberet. Itaque lectis Imperatoris in circo literis, plebs clamat, æquam esse Imperatoris sententiam. Nam bifariam diuisos esse spectatores, quibus nomē impositum est ex colorum varietate: & propterea alterum episcopum his, illis alterum præesse debere. Itaque cum hoc modo Imperatoris literas irrisione lusissent, omnes vno ore vociferantur: Vnus Deus, vnus Christus, vnus episcopus. Has enim voces emittere rectum esse censēbant. Quibus vocibus cum pietate & iustitia à pia plebe profusis, rediit Episcopus Liberius. Felix autem clam Roma se subducens, ad aliam urbem migravit. Ista quidem historiæ de concilio episcoporum Mediolani celebrato, narrandi serię seruata, attexui. Iam igitur ad rerum gestarum ordinem reuertor.

De Ariminensi Concilio. CAP. XVIII.

Fidei igitur propugnatoribus expulsis, illi, qui Imperatoris animus, quo vellent, impellere potuerunt, quoniam fidem sibi suâq; sectæ aduersariam se perfacile labefactare posse censēbant, & doctrinam Arii confirmare, persuadent Constantio, vt concilium episcoporum tum orientis, tum occidentis Arimini cogeret: mandaretque vt hæ voces, *SVBSTANTIA*, & *CONSVBSTANTIALIS* (quæ tanquam machinæ quædam ad perniciosam Arii & fraudulentam sectam expugnandam à patribus erant excogitatæ) ex fidei formula tollerentur. Ex his enim dissensionem in ecclesias inuectam dicebant. Posteaquam autem episcopi Arimini conuenerunt, illi qui macula Ariani erroris erant aspersi,

asperfi, reliquam episcoporum in vnum coactorum multitudinem suis præstigiis in fraudem inducere moliebantur, & maxime episcopos occidentis, quorum mores simplices erant, & sinceri. Dicunt enim corpus ecclesiæ minimè distrahi debere ob duas vuculas, easque in sacris literis neutiquam scriptas, sed dicendum esse filium patri per omnia similem: vocem autem, *SVBSTANTIAM*, vtpote in scriptura non repertam missam faciendam esse. Verùm Episcopi, fraude istorum intellecta, eis, qui hæc dicebant, interdixerunt ecclesiæ, suamque mentem per literas Imperatori significarunt: dixeruntque se patrum, qui in concilio Nicæno conuenerant, filios & hæredes esse. Quòd si quicquam eorum decretis præclarissimè constitutis vel adijciant, vel detrahant, se ipsos plane spurios declaraturos, quippe cum patres suos insimulare viderentur. Verùm epistola ab ipsis ad Constantium scripta, exquisitam eorum fidei regulam apertius planiusque explicabit.

*Epistola Synodica ab Episcopis qui eo conuenerant,
ad Imperatorem Constantium conscripta.*

C A P. XIX.

*Concilij Arimini congregati epistola ad Constantium
Imperatorem conscripta.*

QVONIAM tum mādatum Dei, tum tuæ pietatis edictum ita postulat, idcirco ea, quæ olim de fide fuerint decreta, nostris suffragiis stabilienda iudicamus. Nam cuncti episcopi ex omnibus ciuitatibus ad occidentem sitis, Arimini in vnum conuenimus, vt & fides ecclesiæ catholice fieret illustrior, & illius aduersarii perspicuè deprehenderentur. Postquam igitur diu deliberatum est, placuit eam fidem, quæ ex antiquis ducta temporibus hætenus permanserit, quæque à prophetis, ab euangelistis, ab Apostolis denique per gratiam Domini nostri Iesu Christi, tui imperij defensoris, conseruatorisque valetudinis prædicata sit, firmè retinere, retentam perpetuò defendere. Absurdum enim, imò nefas certè videbatur, quicquam commutare in illis, quæ rectè vereque definita essent, quæque fuissent ab omnibus in Concilio Nicæno coactis, tui patris Constantini Imperatoris illustrissimi subsidio accuratè exquisita excussaque, quorum